

KIERA CASS



FERICITI PÂNĂ LA
ADÂNCI BĂTRÂNETI

O antologie Alegerea

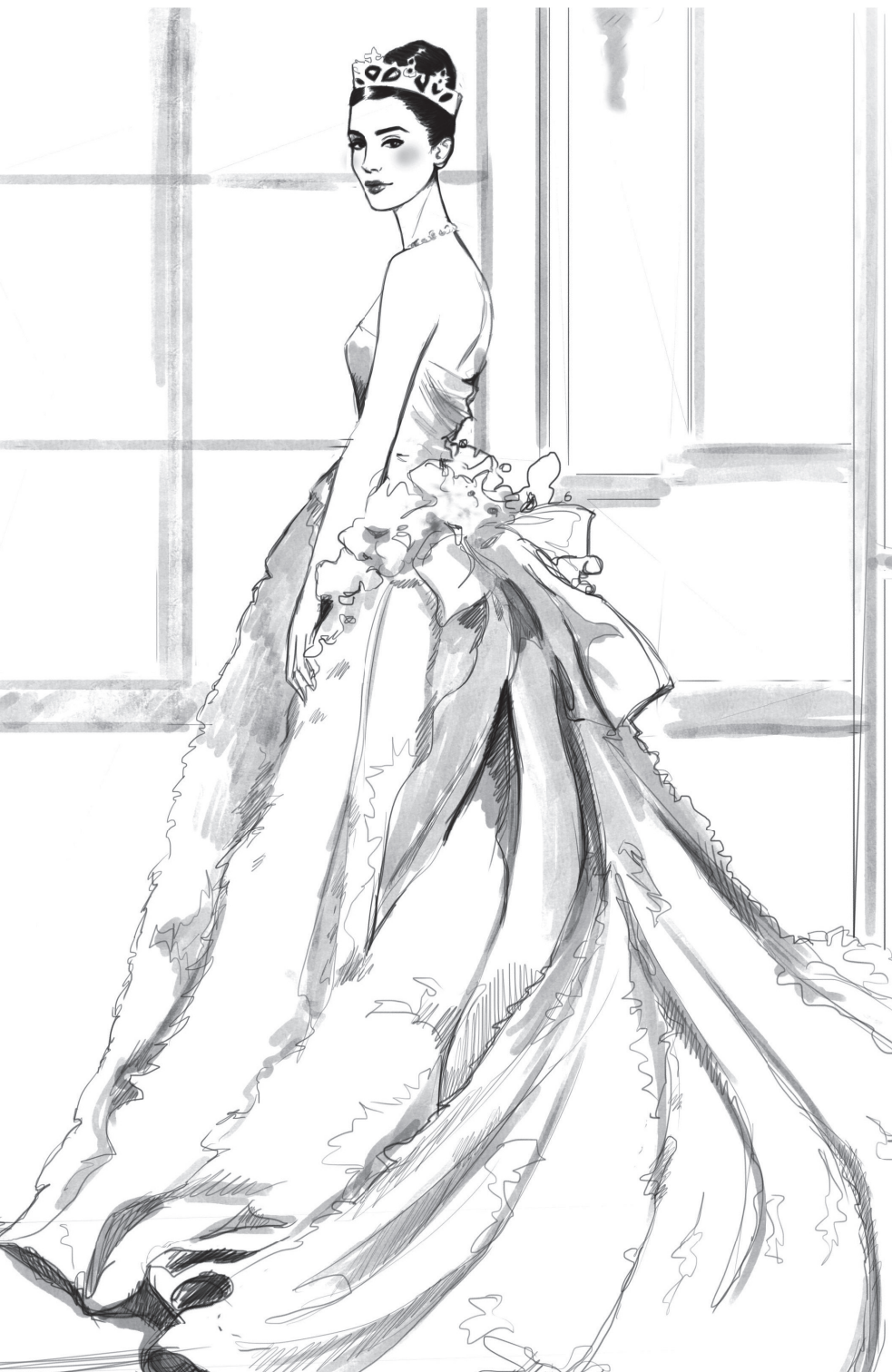
Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

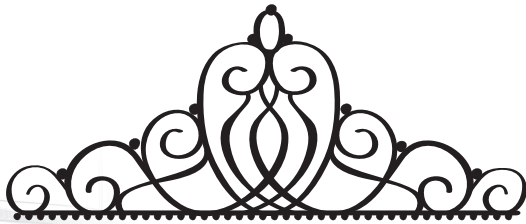
Ilustrații de SANDRA SUY

CORINT
BOOKS

—2020—

FERICITI PÂNĂ LA
ADÂNCI BĂTRĂNEȚI
O antologie Alegerea





REGINA



SCURTĂ PREZENTARE

Această poveste a fost una pe care mi-am cam dorit să o descopăr singură. O ador pe Amberly. Ca mamă, o privesc cu un soi de admirație. Este fermecătoare, inteligentă, grațioasă, frumoasă; și, cu toate că și ea a suferit destul, încearcă să fie veselă. Așadar, cum s-a întâmplat ca femeia aceasta minunată să se îndrăgostească de unul de teapa lui Clarkson Schreave?

A fost interesant, ca să nu spun mai mult, să o văd nu doar pe Amberly în adolescență, ci și pe Clarkson. Urmărind abuzurile și grijile pe care le-a înfruntat el, am văzut cum timpul și teama pot să modeleze o persoană într-una care este, potrivit majorității relatărilor, malefică. A fost uimitor și să o văd pe Amberly încercând din răspuțeri să-i găsească părțile bune, dar și pe ale mamei lui, în ciuda experiențelor ei nu tocmai plăcute. Cred că ea este sincer convinsă că nimeni nu este rău intenționat, că în fiecare suflet există ceva bun, pe care-l caută constant. Asta ar explica extrem de multe momente din propria-i Alegere și ar face mai ușor de înțeles de ce a fost atât de dornică să o accepte ca soție pe cea aleasă de fiul ei, chiar dacă soțul său și toată țara o refuzaseră.

Una dintre temerile mele privind această povestire este că îi răpește ceva lui Amberly. Mă tem că o face să pară nesăbuită, desconsiderând cuvintele și faptele lui Clarkson, și dorindu-l oricum. Simt că s-ar putea să fie singura mea șansă să o spun: n-am intenționat niciodată ca povestirea să tolereze relațiile abuzive. Am sperat, ca în cazul tuturor scrierilor mele, că va fi pur și simplu sinceră. Știm că Amberly și Clarkson au defecte. Nu facem decât să urmărim, din spatele cortinei, doi oameni distruși.

Kiera

CAPITOLUL 1



Trecuseră două săptămâni, iar asta era a patra oară când mă durea capul. Cum să-i explic prințului așa ceva? De parcă n-ar fi fost destul de grav că mai toate fetele rămase erau din Doi. Ca și cum slujnicele mele nu s-ar fi sputit deja să găsească o soluție pentru mâinile mele uscate. La un moment dat, trebuia să-i spun despre boala care se declanșase din senin. Asta, dacă m-ar fi observat vreodată.

Regina Abby s-a așezat în celălalt capăt al Salonului Doamnelor, aproape ca și când intenționat s-ar fi distanțat de fete. După cum și-a încordat ușor umerii, am avut senzația că, în ceea ce o privește, nu suntem tocmai bine-venite.

I-a întins mâna unei slujnice care, la rândul său, i-a pilit perfect unghiile. Dar, cu toate că era răsfățată, regina

părea supărată. Nu înțelegeam de ce, dar încercam să nu o judec. Poate că și o parte din inima mea ar fi devenit de piatră dacă, fiind atât de tânără, mi-aș fi pierdut soțul. Era norocoasă că Porter Schreave, vărul răposatului ei soț, o luase de nevastă, permițându-i astfel să păstreze coroana.

Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă la celelalte fete. Gillian era o Patru, ca mine, dar una pe cinste. Ambii părinți erau bucătari și, după cum ne descria felurile de mâncare, simțeam că avea să le calce pe urme. Leigh și Madison studiau ca să fie medici veterinari și vizitau grajdurile ori de câte ori li se permitea.

Știam că Nova este actriță și că are o mulțime de fani care o adoră și vor să o vadă pe tron. Uma era gimnastă și, chiar dacă nu făcea exerciții, miniona era grațioasă. Mai multe dintre fetele din Doi prezente aici nici măcar nu-și aleseseră o profesie. Presupuneam că dacă cineva mi-ar fi plătit facturile, m-ar fi hrănit și mi-ar fi oferit un acoperiș deasupra capului, nici eu nu mi-aș fi făcut griji în privința asta.

Mi-am masat tâmpla care mă durea și mi-am simțit pielea crăpată și bătăturile pe frunte. M-am oprit și mi-am ținut cu privirea mâinile pline de bătăături.

N-avea să mă dorească niciodată.

Am închis ochii și m-am gândit din nou la momentul în care îl cunoscusem pe prințul Clarkson, amintindu-mi de fermitatea cu care îmi strânsese mâna. Slavă Cerului că slujnicele mele îmi găsiseră niște mănuși din dantelă pe care să le port; altfel, aș fi fost trimisă imediat acasă. Era calm, politicos și inteligent, așa cum ar trebui să fie un prinț.

În ultimele două săptămâni, mi-am dat seama că nu zâmbește prea mult, de parcă s-ar fi temut să nu fie judecat că anumite lucruri i se par amuzante. Dar, Dumnezeu, cum i se lumina privirea când o făcea! Cu părul blond-murdar, ochii de un albastru-deschis și vitalitatea din comportamentul său... era perfect.

Din păcate, eu nu eram. Însă trebuia să existe o modalitate de a-l face pe prințul Clarkson să mă observe.

Dragă Aolele,

Preț de un minut, am ținut stiloul în aer, știind că este inutil. Totuși, am continuat.

M-am acomodat foarte bine la palat. Este frumos. Este mai mare și nu doar frumos, dar nu știu dacă reușesc să gădesc cuvintele potrivite ca să îl descriu. Și călătoria din Angeles este altfel față de cea de acasă, dar nici despre asta nu știu cum să-ți povestesc. Nu ar fi minunat dacă ai putea să vii și să apreciezi totul cu ochii tăi? Să vezi și să simți toate mirosurile? Și, da, sunt multe mirese.

Cât despre competiția în sine, nu mi-am petrecut nicio clipă singură cu prințul.

Capul îmi zvâcnea. Am închis ochii și am respirat încet. Mi-am poruncit să mă concentrez.

Sunt sigură că ai văzut la televizor că prințul Clarkson a trimis acasă opt fete, toate din Patru și Cinci, și una din Șase. Au mai rămas două din Patru și câteva din Trei.

Mă-ntreb dacă lumea se așteaptă ca el să aleagă o fată din Doi. Crede că ar avea sens, dar, pentru mine, este sfâșietor.

Ai putea să-mi faci o favoare? Vrei să-i întrebi pe mama și pe tata dacă avem în familie un văr sau o altă rudă din castele superioare? Ar fi trebuit să întreb înainte să plec. Crede că o astfel de informație chiar mi-ar fi de folos.

Simțeam greața care însoțea uneori durerile de cap.

Trebuie să plec. Se petrec multe. Am să-ți trimit altă scrisoare curând.

Cu dragoste eternă,

Amberly

Am simțit că leșin. Am împăturit scrisoarea și am sigilat-o în plicul pe care era deja menționată adresa. Mi-am masat din nou tâmpilele, în speranța că ușoara apăsare avea să mă destindă un pic, dar degeaba.

— E totul în regulă, Amberly? m-a întrebat Danica.

— O, da! am mințit eu. Probabil sunt doar obosită sau așa ceva. S-ar putea să ies la o mică plimbare ca să-mi pun sângele în mișcare.

Le-am zâmbit Danicăi și lui Madeline și am ieșit din Salonul Doamnelor, îndreptându-mă spre baie. Câțiva stropi de apă rece pe față mi-ar fi stricat machiajul, dar m-ar fi ajutat să mă simt mai bine. Înainte să ajung acolo, amețeala m-a cuprins din nou. M-am așezat pe una dintre micile canapele amplasate de-a lungul holurilor și mi-am sprijinit capul de perete, încercând să-mi revin.

Nu avea sens. Toată lumea știa că aerul și apa din părțile sudice ale Illéei sunt viciate. Uneori, chiar și cei din



Doi aveau probleme de sănătate. Însă nu ar fi trebuit ca plimbarea în aer curat, mâncarea bună și curățenia impecabilă din palat să fie de ajutor?

Dacă nu-mi reveneam, aveam să ratez toate ocaziile de a-l impresiona pe prințul Clarkson. Dacă nu reușeam să ajung la partida de crochet din după-amiaza asta? Simțeam că visele îmi alunecă printre degete. La fel de bine aș fi putut să accept de pe acum înfrângerea. M-ar fi durut mai puțin mai târziu.

— Ce faci?

M-am îndepărtat de perete ca să-l văd pe prințul Clarkson privindu-mă de sus.

— Nimic, Alteță.

— Te simți rău?

— Nu, bineînțeles că nu! am insistat, ridicându-mă în picioare.

Însă mișcarea a fost o greșeală. Picioarele mi s-au înmuiat și am căzut la podea.

— Domnișoară? a rostit el, venind lângă mine.

— Îmi pare rău! am șoptit. E umilitor.

Prințul m-a luat în brațe.

— Închide ochii dacă amețești. Mergem în aripa spitalului.

Ce poveste amuzantă ar fi pentru copiii mei: odată, regele m-a purtat pe brațe prin palat, de parcă aș fi fost ușoară ca o pană. Mi-a plăcut în brațele lui. Mereu mă întrebasesem cum ar fi fost să mă țină așa.

— O, Dumnezeuule! a strigat cineva, iar eu am deschis ochii și am văzut o asistentă.

— Cred că leșină sau așa ceva, a spus Clarkson. Nu pare să fie rănită.

— Vă rog, Alteță, așezați-o aici!

Prințul Clarkson m-a așezat pe unul dintre paturile amplasate în cameră, îndepărtându-se cu grijă, iar eu am sperat că vede recunoștința din ochii mei.

Am presupus că va pleca imediat, dar a rămas cât asistenta mi-a verificat pulsul.

— Ai mâncat astăzi, dragă? Ai băut suficientă apă?

— Tocmai am terminat micul dejun, a răspuns el în locul meu.

— Îți este rău?

— Nu. Ei bine, da. Dar chiar nu e nimic grav.

Speram că, dacă fac incidentul să pară neînsemnat, mai puteam să ajung la partida de crochet de mai târziu.

Ea s-a strâmbat, chipul fiindu-i serios și dulce în același timp.

— Țin să te contrazic; a fost nevoie să fii adusă pe brațe aici.

— Mi se întâmplă tot timpul! am răbufnit frustrată.

— Cum adică? a insistat asistenta.

Nu intenționasem să mărturisesc asta. Am oftat și am încercat să mă gândesc cum să îi explic. Acum, prințul avea să vadă cum mă afectase viața mea din Honduragua.

— Se întâmplă des să mă doară capul. Și, uneori, amețesc. Am înghițit în sec, îngrijorată de ce va crede prințul. Acasă, mă duc la culcare cu ore bune înaintea fraților mei, iar asta mă ajută să rezist în timp ce lucrez ziua. Aici mi-a fost mai greu să mă odihnesc.

— Mmm hmmm. Te mai deranjează și altceva în afară de durerile de cap și oboseală?

— Nu, doamnă.

Clarkson s-a apropiat de mine. Speram să nu-mi audă inima bătând cu putere.

— De când ai problema asta?

Eu am ridicat din umeri.

— De câțiva ani – poate de mai mulți. Acum mi se pare ceva normal.

Asistenta părea îngrijorată.

— Îți mai afectează și pe alții din familia ta?

Am făcut o pauză înainte să răspund.

— Nu neapărat. Dar, uneori, surorii mele îi sângerează nasul.

— Chiar toți din familia ta sunt bolnavi? a întrebat Clarkson, ușor dezgustat.

— Nu, i-am răspuns, cu dorința de a mă apăra și jenată să îi explic. Locuiesc în Honduras.

— A..., a spus și a ridicat din sprâncene, în semn că a înțeles.

Nu era un secret cât de poluat este sudul. Aerul era viciat. Apa nu era bună. Vremea era rea. Erau foarte mulți copii cu malformații și femei sterile și extrem de mulți mureau de tineri. Când veneau rebelii, lăseau în urmă un șir de graffiti, cerând să știe de ce palatul nu rezolvase problema. Este un miracol că ai mei nu erau la fel de bolnavi ca mine. Sau că situația mea nu era mai gravă.

Am inspirat profund. Ce naiba căutam aici? Îmi petrecusem săptămânile dinaintea Alegerii făurind basmul

acesta în mintea mea, însă nici visele și nici dorințele nu m-ar fi făcut vrednică de un bărbat precum Clarkson.

M-am întors, deoarece nu-mi doream ca el să mă vadă plângând.

— Ai putea să pleci, te rog?

După câteva clipe de tăcere, l-am ascultat îndepărtându-se și, în clipa în care nu i-am mai auzit pașii, am izbucnit în lacrimi.

— Gata, draga mea, este în ordine, mi-a zis asistenta, alinându-mă.

Eram atât de deznădăjduită, că am îmbrățișat-o strâns, așa cum îmi îmbrățișam mama sau frații.

— Este foarte stresant să participi la o astfel de competiție, iar prințul Clarkson înțelege asta. Am să-l rog pe doctor să-ți prescrie ceva pentru durerile de cap și pastilele te vor ajuta.

— De la vârsta de șapte ani sunt îndrăgostită de el. În fiecare an, îi cântam șoptit în pernă un cântec de ziua lui, ca sora mea să nu râdă de mine că nu uit. Când am început să învăț să scriu, am exersat scriindu-ne numele unul lângă altul... Și prima dată când îmi vorbește cu adevărat, mă întrebă dacă sunt bolnavă. M-am oprit, plângând. Nu sunt destul de bună.

Asistenta nu a încercat să mă contrazică. M-a lăsat, pur și simplu, să plâng.

Eram atât de rușinată! Clarkson avea să mă vadă întotdeauna ca pe fata distrusă care îl rugase să plece de lângă ea. Eram sigură că-mi ratasem ocazia de a-i cuceri inima. La ce i-aș mai fi fost acum de folos?

CUPRINS



<i>Regina</i>	7
<i>Prințul</i>	97
<i>Gardianul</i>	187
<i>Favorita</i>	289
Scene cu Celeste	349
<i>Sosirea</i>	351
<i>Sărutul</i>	357
<i>Plecarea</i>	364
<i>Slujnica</i>	373
După <i>Aleasa</i>	389
Ce s-a întâmplat cu fetele?	403